

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **M.K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. OAM-393/ZA-ZA12-ZA17-
R2-2021, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Jedná se v pořadí o druhé rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, vydané v návaznosti na zrušující rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2022, č. j. 18 Az 38/2021-20.

II. Relevantní skutková zjištění a předchozí řízení

3. Žalobce požádal dne 7. 6. 2021 o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 6. 2021 sdělil, že je turecké národnosti a kurdské etnické příslušnosti. Je muslimem a pochází z města M. v Turecku. Do České republiky přicestoval ilegálně kamionem. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se v Turecku zamiloval do dcery svého strýce Z., strýc se však razantně postavil proti jejich vztahu. Dívku měl žalobce i krátkodobě unést, ovšem strýc je našel. Žalobci strýc vyhrožoval, i smrtí, a proto žalobce odjel z Turecka. Shodný důvod zopakoval žalobce i při pohovoru vedeném k žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 6. 2021, přičemž dodal, že se s dívkou i přes odpor strýce neoženil, neboť to neumožňují tradice v zemi původu. Oficiální pomoc žalobce nevyhledal, strýc je zbrklý člověk, bouřlivák, a proto ho dál raději neprovokoval a zmizel mu z očí. Nechtěl do něj dále „rýpat“ tím, že by se někde na někoho obracel o pomoc v souvislosti se sňatkem a výhrůžkami. V České republice chce začít žít a podnikat. V zemi původu byl zemědělcem v rámci rodinného podniku. Kromě uvedeného v Turecku neměl žádné jiné problémy s policií, soudy nebo armádou; není a nebyl členem žádné politické strany. Zdravotní omezení rovněž nemá. V případě návratu do vlasti se obává dívčina otce, který mu vyhrožoval.
4. Žalovaný prvně o žádosti žalobce rozhodl dne 23. 8. 2021 pod č. j. OAM-393/ZA-ZA12-ZA03-2021. V průběhu správního řízení vzal za objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou výhrůžky ze strany otce dívky žalobce. Tento důvod nebylo možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal v případě žalobce ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
5. Výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2022, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021 zrušeno pro vady řízení dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dle krajského soudu bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť postrádalo jakoukoliv zmínku o tom, na které konkrétní orgány Turecké republiky by se měl žalobce možnost obrátit, jak tyto orgány fungují a jakou by měl možnost žalobce domáhat se této pomoci v případě jejich nečinnosti. Z odůvodnění nebylo zjiřitelné, z jakých informací žalovaný čerpal, pokud tvrdil, že by žalobci byla poskytnuta požadovaná ochrana místními státními orgány. Krajský soud zavázal žalovaného, aby při vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel z dostatečných informací o zemi jeho původu a přezkoumatelným způsobem odůvodnil udělení či neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu uvedeného v odst. 2 písm. b) tohoto ustanovení.

6. Žalovaný v navazujícím řízení správní spis doplnil o tyto materiály: Zpráva OBSE: Profil země: Turecko, turecký policejní sbor z 22. 2. 2022; Informace Justiční akademie Turecké republiky, nedatováno: Turecký soudní systém, struktura, ze 7. 3. 2022; zpráva ČTK, Turecko-arménské vztahy ze dne 8. 5. 2022; Informace MZV ČR, č. j. 103966-6/2022-LPTP (státní zastupitelství), březen 2022; Informace OAMP, Turecko – Bezpečnost a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občasných svobod a lidských práv z 18. 5. 2022.
7. S uvedenými materiály měli žalobce, resp. jeho právní zástupkyně, možnost se seznámit dne 24. 6. 2022, přičemž bylo požádáno o lhůtu k vyjádření do 8. 7. 2022; doplnění dokazování nebylo navrženo, lhůty nebylo využito.
8. Následně žalovaný opětovně posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 13. 7. 2022 vydal napadené rozhodnutí. K jednotlivým azylovým důvodům přitom žalovaný provedl následující úvahu:
 - neshledal naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Tvrzení žalobce o pronásledování ze strany soukromých osob, rodinného příslušníka (strýce jeho dívky) neshledal azylově relevantními, přičemž blíže rozvedl možnosti, které žalobci turecký právní řád skýtá k vyřešení jeho situace. Žalovaný uzavřel, že v azylovém příběhu žalobce nenašel prvek pronásledování ani adekvátního aktéra azylově relevantního pronásledování, přičemž žalobce měl mnohem efektivnější a logičtější možnost situaci řešit v Turecku, nežli je azylová žádost v České republice.
 - ve vztahu k azylovému důvodu dle § 13 zákona o azylu uvedl, že v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce, a proto ani tento azylový důvod v případě žalobkyně nebyl aplikován;
 - rovněž neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu předpokládaného § 14 zákona o azylu, přičemž poukázal na zdravotní stav žalobce a jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci;
 - k doplňkové ochraně žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma předpokládaná § 14a zákona o azylu. Upřesnil, že v Turecku v případě návratu žalobci nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány, neměl problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženskému či politickému přesvědčení. Nehrozí mu žádné potíže ani ze strany soukromých osob, přičemž má možnost se obrátit o pomoc na státní orgány své vlasti. Při odůvodnění svého rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí resumující možnosti ochrany civilního obyvatelstva ze strany tureckého právního systému;
 - správní orgán se zabýval i otázkou tzv. vnitřního přesídlení a konstatoval též, že udělení mezinárodní ochrany není způsobem pro legalizaci pobytu na území České republiky;
 - žalovaný rovněž neshledal naplnění azylového důvodu dle § 14b zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

9. Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení azylu žalobou, v níž namítl, že zemi původu opustil, neboť se v ní necítil bezpečně pro vyhrožování ze strany otce své přítelkyně, svého strýce. Bylo mu vyhrožováno usmrcením. Na polici se neobrátil, neboť je Kurdem, přičemž je obecně známo, že státní orgány Turecka pohlížejí na kurdské obyvatelstvo jako na osoby „nižší kategorie“. Byl přesvědčen, že by mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana. Žalobce připouští, že zemi původu opustil ze „soukromých důvodů“, ovšem s ohledem na skutečnost, že by mu místní složky neposkytly s ohledem na jeho kurdskou národnost dostatečnou ochranu. Žalobce má za to, že se žalovaný dostatečně nezabýval skutečným postavením Kurdů v turecké společnosti a otázkou, zda je jim poskytována účinná ochrana. Žalovaný se nezajímal o důvody, proč se žalobce neobrátil na příslušné bezpečnostní složky.
10. Dle žalovaného není v Turecké republice naplňována litera Ústavy, přičemž zde jsou členové politické strany HDP omezováni na své osobní svobodě stejně tak i jejich sympatizanti. Byť žalobce není členem této strany, uvádí, že hrozí-li politické straně, která zastává v zákonodárném sboru ochranu práv kurdské etnické menšiny její zrušení, ilustruje tato skutečnost přístup většiny obyvatelstva ke Kurdům. Žalobce odkázal na internetový portál a článek ze září 2021, z něhož vyplývá omezování politických práv strany HDP a zprávu Amnesty International ze dne 12. 4. 2021 týkající se potlačování svobody projevu v Turecku, a to za účelem dokreslení politické situace a protikurdských nálad v Turecku.
11. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nezabýval se aktuální politickou situací v zemi původu a jejím dopadem na kurdskou etnickou menšinu.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Vyjádřením ze dne 2. 9. 2022 žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na skutečnost, že žalobce jiné důvody, než jsou obavy z jeho strýce, který se postavil proti milostnému vztahu žalobce a jeho sestřenice, ve správním řízení netvrdil. Z informací o zemi původu, zejména v částech věnujících se jeho policejnímu a justičnímu systému, vyplývá, že žalobce disponuje ve své vlasti množstvím nápravných prostředků, aby situaci adekvátně vyřešil. Ty ovšem nikterak nevyužil, neboť nechtěl strýce provokovat, a zemi opustil. Toto bez dalšího nelze akceptovat. Žalovaný specifikoval turecké státní orgány, jež mají za úkol řešit rozepře mezi soukromými osobami Žalobce, pokud by byl nespokojen s prací turecké policie, mohl využít dohledových a dozorových prostředků státního zastupitelství a v krajním případě i Inspekční komisi Generálního ředitelství bezpečnosti. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce jako Kurd nikdy neměl ve vlasti problémy se státními orgány. Též nemá žádnou souvislost s prokurdskou politickou stranou HDP.
13. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce neshledal odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti ke kurdskému etniku a na podporu svých tvrzení odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.
15. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Žalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2022, č. j. 18 Az 38/2021-20, který zrušil jeho původní rozhodnutí ze dne 23. 8. 2021, zavázán k tomu, aby při novém rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel z dostatečných informací o zemi jeho původu a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, na které konkrétní orgány Turecké republiky měl žalobce možnost se obrátit, jak tyto orgány fungují a jakou by měl možnost žalobce domáhat se této pomoci v případě jejich nečinnosti.
17. Krajský soud daným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu, proto žalovaný ve věci opětovně rozhodoval o žádosti žalobce z pohledu důvodů pro udělení azylu specifikovaných v § 12 až 14b zákona o azylu. Žalovaný se dle § 28 odst. 1 zákona o azylu zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu nejprve podle § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a §14b téhož zákona.
18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené podrobil přezkumu napadené rozhodnutí jako celek, a to v rozsahu vznášených žalobních námitek.

V. 1. Důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu

19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv.
20. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny.
21. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný nehledal naplnění těchto podmínek ze strany žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy s otcem jeho přítelkyně (partnerka žalobce je zároveň sestřenicí žalobce). Strýc žalobce nesouhlasil s jejich sňatkem, žalobci vyhrožoval, dokonce i smrtí, pokud bude ve vztahu pokračovat. Žalobce se na policii neobrátil, aby situaci dále „nevyhrotil“. Otázku své etnické příslušnosti ke kurdské menšině žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nezmiňoval. Jakékoliv problémy se státními složkami moci v zemi původu negoval. V tomto kontextu se pak žalovaný zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu. Žalovaný z výpovědi žalobce zjistil, že výhrůžky byly pouze slovní, žádné jiné

kroky vůči žalobci podniknuty nebyly. Žalobce se rozhodl věc vyřešit tak, že ilegálně přicestoval do České republiky, aniž se jakkoliv obrátil na turecké státní orgány.

22. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z pohledu možného pronásledování ze strany soukromých osob. Zde krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (za všechny namátkou například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), z níž plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že „tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“ Dále srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí.
23. V posuzované věci žalobce sám tvrzené vyhrožování ze strany otce jeho partnerky na policii nenahlásil, ta tedy ani neměla možnost se jeho případem zabývat. Tvrzení žalobce, že svou situaci neřešil prostřednictvím policie, aby neprovokoval, přitom nelze přijmout. Žalovaným doplněné informace o zemi původu, jak jsou blíže vyčteny pod bodem 6 tohoto rozsudku, dokládají, že turecký právní systém disponuje množstvím právních nástrojů (ať již se jedná o policejní sbor s hustou sítí policejních stanic, dozorovou a dohlednou činnost státního zastupitelství, potažmo inspekční činnosti bezpečnostních sborů, justiční systém, mediátory), jichž mohl žalobce využít bez jakýchkoliv obav z následné možné perzekuce z jejich využití. Nelze tedy z absence jakýchkoliv kroků žalobce usuzovat, že by turecké policejní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné.
24. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho

rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

25. Námitku žalobce týkající se toho, že nevyužil možnosti obrany ze strany státních orgánů z důvodu svého kurdského etnika, vznášenou poprvé až v žalobě, krajský soud považuje za účelovou. Žalobce se při poskytnutí informací k žádosti o mezinárodní ochranu, ani v samotném pohovoru k žádosti, krom toho, že je Kurdem a hovoří i kurdsky, nikterak nezmiňuje o tom, že by důvodem jeho problému v zemi původu a následné vycestování byla příslušnost ke kurdské menšině. Opakovaně tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, je jeho vztah s dívkou (sestřenicí), jejíž otec se sňatkem s žalobcem, a žalobci proto vyhrožoval. Žalobce neučinil na obranu svých práv ničeho, neboť strýce je „bouřlivák“, a věc vyřešil ilegálním přicestováním do České republiky. Z jeho odpovědi je přitom patrné, že v minulosti neměl žádné problémy se státními složkami v Turecku.
26. V žádosti o mezinárodní ochranu ani v pohovoru k žádosti nelze vysledovat žádné indicie stran toho, že by původ nesnáží žalobce v zemi původu pramenil z jeho příslušnosti ke kurdskému etniku. Naopak, jediná zmínka o tom, že žalobce je Kurdem, se objevuje v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně v odpovědi na otázku týkající se národnosti, resp. etnika. Z uvedeného ovšem opravdu nelze usoudit, že by žalobce nevyužil ochrany poskytované státními složkami Turecké republiky z důvodu obavy, že mu nebude poskytnuta pomoc, neboť je Kurdem. Stejně tak z výpovědi žalobce neplyne jakákoliv jeho politická aktivita či projevy sympatií k turecké politické straně HDP.
27. Je tak zřejmé, že žalobce nestaví svůj azylový příběh na pronásledování a obavách zapříčiněných svou příslušností ke kurdské menšině či politických aktivitách, jak se snaží navodit v žalobě. Naopak, z jím sdělovaných informací se jednoznačně podává, že důvodem odchodu z vlasti byl jednoznačně „soukromý problém“, což ani sám v žalobě nepopírá. Žalobce se ani slovem v průběhu správního řízení nezmínil o tom, že by nevyhledal pomoc státních orgánů, protože je kurdské národnosti. Tento argument zaznívá poprvé až v žalobě.
28. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem absolvoval osobní pohovor a měl tak možnost sdělit již správnímu orgánu všechny relevantní okolnosti pro udělení azylu. V řízení byl od 18. 8. 2021 zastoupen advokátkou. Nelze tedy učinit závěr, že by nevěděl nebo nemohl vědět, které skutečnosti z jeho života mohou být relevantní pro udělení azylu, a mohl v této souvislosti dodatečně tyto skutečnosti doplnit. Žalobce měl možnost se ke všem podkladům před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit a svá vyjádření doplnit či korigovat. Prostřednictvím své advokátky požádal dne 24. 6. 2022 při prostudování spisu o poskytnutí lhůty k vyjádření do 8. 7. 2022, jíž ovšem nikterak nevyužil a svá tvrzení nedoplnil.
29. S ohledem na skutečnost, že příslušnost ke kurdské národnosti žalobce sám udal v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze usuzovat, že by se jednalo o důvod, který by v tomto případě představoval nějak zvlášť citlivou oblast, u kterých by bylo možné pochopit určité zdráhání je sdělit. I přes tyto skutečnosti však netvrdil ve svém azylovém příběhu ničeho, z čeho by vyplynulo, že důvodem pronásledování v zemi původu, resp. absence náležité ochrany v zemi původu, je jeho příslušnost ke kurdské

menšině či politické aktivity. Krajský soud tak ani v tomto případě neshledává žádné důvody, které by mohly ospravedlnit skutečnost, že žalobce tyto azylové důvody neuvedl již v řízení před správním orgánem. Krajský soud tedy taková tvrzení žalobce považuje za účelová, vedená snahou dodat *ex post* azylovému příběhu žalobce závažnosti. Nelze pak pochopitelně vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně nevypořádal s důvody a argumentací, kterou žalobce uplatnil až v žalobě, nebo že nedostatečně zjistil skutkový stav.

30. V této souvislosti krajský soud toliko pro úplnost a v obecnější rovině poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku. Například v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odpírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti. Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky přitom není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
31. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovému důvodu dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí proto považuje krajský soud za správné.

V. 2. Posouzení důvodu udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu

32. Co se týče ve stručnosti azylových důvodů dle § 13 a 14 zákona o azylu, krajský soud uvádí, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

V. 3. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu

33. Co se týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné

ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011 – 89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010 – 64).

34. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, ten je v Turecku zrušen od roku 2004. Krajský soud tak s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že tento závěr žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nezpochybňoval.
35. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedine v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen.
36. Žalobce nikdy neměl v zemi původu žádné problémy, a to ani kvůli svému etnickému původu či politické aktivitě, se státními orgány. Žalobci nebránila žádná objektivní skutečnost, aby se v případě možného ohrožení ze strany soukromých osob obrátil o pomoc na státní orgány své vlasti.
37. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí detailně popsal možnosti, jimiž turecký právní systém disponuje k poskytnutí ochrany civilními obyvatelstvu co do struktury policejního sboru, justiční soustavy, fungování státního zastupitelství, dohledových a dozorových prostředků. Žalovaný v daném kontextu (byť detailněji v pasáži věnované § 12, na níž u odůvodnění doplňkové ochrany odkázal) vyhodnotil možnosti, jimž žalobce disponoval z pohledu ochrany svých práv zejména, pokud se domníval, že je ve své zemi ohrožen otcem své partnerky.
38. Dle informací o zemi původu, doplněných v řízení po zrušujícím rozsudku žalovaným, jak jsou blíže vypočteny v bodě 6 rozsudku, disponuje Turecká republika policejním sborem hustou sítí policejních stanic a soustavou trestní, civilní i správní justice, které jsou povolány k tomu, aby řešily spory mezi tureckými občany. Turecká policie je dozorována státním zastupitelstvím. V případě slovní výhrůžky se žalobce mohl obrátit na policejní státnici v místě svého bydliště, případně dát podnět státnímu zastupitelství. Turecký policejní sbor je vycvičen k řešení kriminality od běžných občanských potyček po řešení

sofistikované kriminality Turecký právní systém též disponuje obdobou české Generální inspekce bezpečnostních sborů pro řešení případů k prošetření postupu policejního orgánu. Existuje též možnost podat státnímu zastupitelství podnět na při nečinnosti či špatné práci policie Pakliže by byl žalobce jednáním svého strýce dotčen, mohl se bránit civilní cestou u občanského soudu v M.

39. Informace o zemi původu, jak si je zajistil žalovaný po zrušujícím rozsudku, považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v zemi původu měl žalobce dostatek možností pro ochranu svých práv a tyto blíže rozvedl. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“
40. Krajský soud proto považoval za nadbytečný odkaz žalobce na internetový článek a zprávu Amnesty International (či návrh na provedení důkazu?), neboť měly toliko dokreslovat politickou situaci v Turecku, zejména ve vztahu k prokurdské politické straně HDP. Z azylového příběhu žalobce ovšem nevyplývá jakákoliv zmínka o jeho politické aktivitě, jak již bylo uvedeno výše. Žalobce sám uvedl, že je v zemi původu zemědělcem působícím v rámci rodinného podniku, přičemž se nijak nezmiňoval o svých politických aktivitách. Nelze též přehlédnout, že žalovaný v souzené věci čerpal informace z více rozličných, nejen vládních, zdrojů (OBSE, ČTK, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, Justiční akademie Turecké republiky).
41. Nutno opětovně zdůraznit, že žalobce byl v řízení zastoupen advokátkou, a byť byla ve věci k žádosti jeho právní zástupkyně poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, resp. k jejich doplnění, nebylo v jejím rámci nikterak reagováno. Žalovaný měl jistě možnost předložit další informace či učinit důkazní návrhy k podpoře svých tvrzení již ve správním řízení.
42. Ze správního spisu dále neplyne, že by žalobce v domovském státu vyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. Žalobce se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého: „pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
43. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Výjimečný stav, který byl v červenci 2016 po neúspěšném pokusu o vojenský převrat zaveden, byl zrušen v červenci 2018. Na jihovýchodě země provádí turecká armáda operace proti povstalcům z PKK, avšak turecké síly dbají na to, aby neublížily vojákům v oblasti a neutrpěla infrastruktura a civilisté. Operace jsou zaměřeny na radikály. Většina bojových akcí se odehrává na syrské straně hranice. Většina bojových akcí se odehrává na syrské straně hranice, nikoliv na turecké. Žalobce pobýval ve městě M., které se nachází na východě země, ovšem nikoliv v bezprostřední blízkosti syrsko-tureckých hranic. V tomto městě nedochází k přesunu vojenské techniky a aktivní vojenské činnosti, jak vyplývá z informace Ministerstva vnitra s názvem OAMP – Turecko: politická a bezpečnostní situace v zemi z května 2021.

44. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je svobodný a bezdětný, nemá zde svoji rodinu. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
45. Žalobce v žalobě obecně namítá, že je v zemi původu porušován článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť mu zde nebyla poskytnuta ochrana pro jeho kurdskou příslušnost. K této obecné a blíže neodůvodněné námitce krajský soud odkazuje na již výše předestřenou argumentaci stran toho, že žalobce netvrdil jakoukoliv diskriminaci či jakékoli problémy v zemi původu, jimž by byl vystaven proto, že je Kurdem. Z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení, ani ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by žalobce byl v zemi původu diskriminován, či že by bylo porušováno jeho právo na soukromý a rodinný život z důvodu jeho kurdské příslušnosti. Jak již bylo detailně popsáno výše, z celkového vyznění jeho výpovědi je patrné, že důvod vycestování žalobce je ryze soukromý a žádnou spojitost s otázkou žalobcova „kurdství“ nemá. Žalobce přitom žádné národní právní nástroje ochrany či nápravy nevyužil, přičemž důvodem jejich nevyužití nebylo to, že je Kurdem.
46. Pro úplnost se krajský soud vypořádává i s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.
47. Závěry žalovaného učiněné stran neudělení doplňkové ochrany, resp. jeho řádného odůvodnění, tedy obstojí, a to i ve světle závazného právního názoru, jak byl vysloven v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2022
48. Zbývá doplnit, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zaobíral i otázkou tzv. vnitřního přesídlení. Pakliže žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě svého bydliště, mohl se přemístit i v rámci své vlasti, čehož nikterak nevyužil. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením

zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 – 27, vyplývá, že: „i kdyby se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, může situaci řešit vnitřním přesídlením.“ Citované judikaturní závěry jsou přitom použitelné i v souzené věci.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. října 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně